

Daniel i jego towarzysze w Babilonie

Biblijne imiona - czy mają znaczenie?

„Roku trzeciego królowania Joakima, króla Judzkiego, przyciągnął Nabuchodonozor, król Babiloński, do Jeruzalemu, i obległ je. I podał Pan w rękę jego Joakima, króla Judzkiego, i część naczynia domu Bożego, który je zawiózł do ziemi Senaar, do domu boga swego, i wniósł ono naczynie do domu skarbu boga swego” - Dan. 1:1-2.

Wydarzenie to było następstwem błędu króla Hiskiasza (Ezechiasza) 2 Król. 20:12-18. Zabranymi byli książęta: Daniel z pokolenia Judy (wg leksykonu do Biblii Rieneckera prawdopodobnie również królewskiego pochodzenia). Zaprowadzenie do niewoli odbywało się w kilku etapach. Słownik biblijny 1846 podaje, że było sześć takich kolejnych uprowadzeń do Babilonu. Daniel i jego towarzysze byli pojmani w pierwszym, jeszcze przed zburzeniem Jerozolimy lecz po zwycięstwie Nabuchodonozora w Karkemiszu.

W tych czterech imionach Daniela i towarzyszy jest ukryta prawda dla ludu Bożego znajdującego się w tym świecie; świecie zamieszania - Babilonie. Oni byli (...) z synów Izraelskich, i z nasienia królewskiego i z książąt (Dan. 1:3), z pokolenia Judy (Izaj. 39:7) - DN-3196.

Imię Juda, hebr. J'HUDaH, wg tekstu masoreckiego oznacza 'niech Bóg, ściślej JHWH, będzie pochwalony, uwielbiony', określa więc osoby chwalcące Boga (Dan. 3:16-18).

Daniel, hebr. DaNiJeL, oznacza 'Bóg jest moim sędzią, moją sprawę rozsądzi Bóg'. Rozumiemy przez to, że lud Boży w tym obecnym porządku rzeczy nie ma prowadzić otwartej walki we własnej obronie, przez różne bunty, bojkoty, ale swoją sprawę pozostawić Bogu - DN-3198.

Ananiasz (hebr. ChaNaN'JaH) oznacza 'być w ochronie JHWH' (Jahwe). Może być tłumaczone: ułaskawienie Jahwe. Ochrona jest jednym z członów tego imienia. ChaNaN'JaH, Ananiasz oznacza otrzymaną łaskę (Rzym. 5:2,15,17,20). Imię tego, który jest dla nas ochroną, proroczo znajdujemy w Psalmie 91:1: „Ten, który mieszka w ochronie Najwyższego”. W wielu hebrajskich imionach znajdujemy człon JaH lub El. Przykładem może tu być imię Pana JEZUSA, hebr. JeHoSchuA znaczy 'JHWH jest zbawieniem lub zbawi'. „Imię moje w nim jest” - 2

Mojż. 23:21.

Wielu chrześcijan ma mylne pojęcie co do charakteru Bożego. Uważają, że Bóg jest Bogiem mściwym, oddającym tylko pomstę (Jer. 25:14; Rzym. 2:6 i inne miejsca w Piśmie Świętym), a miłosiernym tylko dla nielicznych. Jeżeli jednak Bóg wykonuje pomstę, to czyni to tylko w sprawiedliwości (Psalm 34:1-2) - DN-3199.

Olbrzymia większość chrześcijan nie może pojąć sensu prawa Zakonu (2 Mojż. 21:23) jako podstawy Boskiej sprawiedliwości. Na tej podstawie Bóg może być Bogiem miłosiernym i litującym, będąc równocześnie sprawiedliwym. Trudno więc zrozumieć, że mając takie dowody (Rzym. 5:6,18; 1 Kor. 15:22; 2 Kor. 5:14) i inne, można posądzać Boga o zlitowanie się tylko nad nielicznymi. Imię Ananiasz było w owym czasie (w Babilonie) jakby promieniem światła i nadziei, że ta niewola nie będzie trwała wiecznie, ale będzie miała swój koniec (Jer. 25:11).

Inna dobra nowina dla ludu Bożego w Babilonie ukryta jest w imieniu drugiego towarzysza Daniela. Miszael (N-P) wg tekstu masoreckiego rozczłonkowane jak w hebrajskim: MijSzaEL. W imieniu tym ukryte jest ważne pytanie: Któż jest ten, który jest jak EL (Bóg)? Ta część imienia SzaEL (czyt. Szael) może dotyczyć zapytanego. Oznaczałoby to, że zapytany ma dać odpowiedź, może też oznaczać pytającego, który takie pytanie postawił. Pytanie to może być też pozostawione otwarte, a odpowiedź dana będzie w przyszłości. Apostoł Paweł wspomina o podświadomym przeczczeniu stworzenia oczekującego objawienia się synów Bożych (Rzym. 8:19-20). Jest to skryte oczekiwanie, jakby w przeczczeniu. Wówczas to stworzenie (ludzkość) otrzyma odpowiedź na to pytanie: Kto jest El w czasie właściwym przez światłość Syna Bożego i synów Bożych - DN-3201.

Dalsze tłumaczenie imienia MijSzaEL odnosi się do rdzenia tego imienia, M-Sch, od słowa MaSchaH, oznacza 'wynurzyć' albo 'wynurzenie'. Ten rdzeń znajduje się również w imieniu MoSzeH (czyt. Mosze), 'wynurzony'.

Mojżesz był wyciągnięty z wody (2 Mojż. 2:3). Jako niemowlę włożony do małej plecionki, kosza z papirusu, zabezpieczonej żywicą i smołą. Był to rodzaj skrzynki. Po hebrajsku określenie TeBhaH (teba - z akcentem na ostatnią sylabę). Słowo to znaczy 'arka' lub 'korab'. Takie samo określenie jest w 1 Mojż. 6:14. Waga dziecka powodowała, że jego ciało znajdowało się częściowo poniżej lustra wody. Kiedy córka Faraona zabrała to dziecko z wody, nazwała je MoSzeH, mówiąc „wynurzyłam je z wody” - tekst masorecki.

W przyszłości dozwolone było Mojżeszowi przeprowadzić wynurzenie z głębokości morza całego wielkiego ludu Izraela (2 Mojż. 14:22,29).

Imię Miszael może być jeszcze tłumaczone: ‘wynurzony EL’, czyli Bóg. Ukryta prawda w znaczeniu tego imienia jest więc ta, aby nie tylko być gotowymi ku daniu odpowiedzi, kim jest EL, czyli naszym Bogiem, ale przez wynurzenie jesteśmy również postawieni na drogę próby wierności naszemu Bogu (Psalm 18:17).

Trzeci towarzysz Daniela to: Azariasz (Dan. 1:6). W tym imieniu ukryta jest czwarta pocieszająca nowina, a właściwie obietnica dla ludu Bożego na ziemi, czyli w mistycznym Babilonie. Azariasz AZaR’JaH znaczy „pomaga JHWH”. W tym rozpaczliwym uprowadzeniu do niewoli była im zostawiona nadzieja, że Bóg udzieli im potrzebnej pomocy do przetrwania tej niewoli (Psalm 146:5). Rdzeń tego imienia Azar, lub podobnie brzmiących imion, jak Eser, Esra, czyli Ezdrasz, zawsze jest równoznaczny z pomocą. Niekiedy zostało przetłumaczone jako ratunek (Psalm 27:9). Azariasz, którego rdzeń: azar, asar lub ezer znajduje się w wielu miejscach Pisma Świętego, dowodzi tego, że Pan Bóg jest pomocą, ratunkiem wszystkim, którzy w Nim ufają (Psalm 20:3, 121:2, 124:8). Asar znaczy też ‘wiązać’ lub ‘przepasać’. W języku hebrajskim są to słowa spokrewnione. Przepasanie jest pomocne przy chodzeniu.

Samuel w jednym miejscu postawił kamień i nazwał go Eben-Ezer, kamień pomocy. Budowniczości ten kamień, główne źródło pomocy, odrzucili (Psalm 118:22). Mimo to stał się kamieniem węgielnym, Głową.

Zamienione imiona w Babilonie

Babilon od początku jest centrum zupełnego zamieszania (1 Mojż. 11:9). Zamieszanie, w jakie popadło pierwsze wznoszące się królestwo, było skutkiem pomieszania przez Pana Boga języków. Chcieli sobie uczynić łączące ich imię (1 Mojż. 11:4). Następnie Bóg rozproszył ich po całej ziemi. Aby całkowicie uniemożliwić im ponowne zorganizowanie się, Bóg rozdzielił ziemię na kontynenty (1 Mojż. 10:25). Były to wielkie kataklizmy, które przyszły na ówczesną ludzkość z powodu właśnie chęci uczynienia sobie wielkiego imienia. Również w Babilonie od początku istniał zwyczaj zmieniania imion dla ukrycia własnego prawdziwego imienia. Było to pseudo-imie (pseudonim). Tak więc chrześcijaństwo wcale nie jest tym, czym się mieni być.

Daniel otrzymał imię chaldejskie Baltazar BeL’Th’SzaCaR (czyt. Belczazar) (w języku chaldejskim, tak jak w hebrajskim, imiona są rozczłonkowane, ponieważ każda sylaba lub człon ma osobne znaczenie).

Ananiasz nazwany został Sadrach, SzaD’RaKh (czyt,

Szadrak).

Misael (Miszael) otrzymał chaldejskie imię MeJScha’Kh (czyta się Mejszak, względnie Mejszach).

Azariasz otrzymał imię Abed-Nego według pisowni Masoretów ABheD N’GO. Jest to imię babilońskie. Jest rzeczą zrozumiałą, że prawdziwe posłannictwo Dobrej Nowiny spotyka się w Babilonie ze sprzeciwem, „anty” Ten termin anty (anti) oznacza również (zamiast, na miejscu). I właśnie to ‘zamiast’, to pseudo, jest tym sprzeciwem, a zarazem wyrafinowanym ukryciem tego, co jest prawdziwe. Taki sprzeciw, czyli postawienie czegoś fałszywego na miejscu prawdziwego, jest w Babilonie po mistrzowsku zrealizowane. Szatan, ów wielki mąciiciel odwracający ludzi od Boga miał swoją pierwszą siedzibę w Babilonie (1 Mojż. 10:9-10), następnie w zależności od sytuacji w Egipcie, jak i w Kanaanie (4 Mojż. 13:32-33).

W początkach ery chrześcijańskiej również w Pergamos (Obj. 2:13). Pergamon znaczy ‘wysoka twierdza’. Pergamos jest symbolem ziemskiego wywyższenia. Gama od gamos znaczy również ‘ożenek’. W tym mieście Eumenes II zbudował Zeusowi ołtarz około roku 180 p.n.e. Pergamos było centrum ogólnej rozwiązłości; tym samym typową córką wielkiej wszeteczniczy Babilonu. W roku 123 p.n.e. przez dziedziczenie stało się prowincją rzymską pod nową nazwą „Azja”. Inne podania to lata 131 względnie 129 p.n.e.

W Pergamos była pielęgnowana nauka Balaama (Bileama), 4 Mojż. 31:16. Tu rozwinęła się nauka nikolaitów, Obj. 2:13. Istniała tu też świątynia Asklepiosa (bóstwo sztuki lekarskiej). Następnie powstał tu kult cesarów, a więc to była stolica szatańska. Nastąpiło tu połączenie rzymskiego imperium z odpadłym kościołem chrześcijańskim. Dawne pogańskie bóstwa otrzymały teraz imiona chrześcijańskie. Wszystko to służyło sprawie szatańskiej, aby odwrócić ludzi od oswobadzającej Prawdy i opleść ich siecią niewoli i kłamstwa (Jan 8:32; 2 Kor. 4:4).

Zwycięzcy wspomniani w Obj. 2:7 i 3:12, którzy będą członkami w Ciele Chrystusowym, również otrzymają nowe imiona zgodne z ich przeznaczeniem w Boskim Planie.

W przypadku tych czterech mężów uprowadzonych do niewoli w Babilonie imiona nadał im nieprzyjaciel. Wszystkie te imiona reprezentują negatywne cechy, które znajdują się w upadłej ludzkiej starej naturze, a które muszą być zwalczone.

Daniel, jak wspomnieliśmy, został nazwany Baltazar. To chaldejskie imię było Danielowi nadane w łączności z jego urzędem. Znaczą: ‘Niech Bel (Baal) strzeże skarbu’ lub ‘podskarbi Baala’. Niech Baal gromadzi i pomnaża skarby. Daniel, będąc w Babilonie na wysokim

stanowisku i obdarzony znamienitym imieniem wewnątrznie nigdy nie czuł się Baltazarem, ale zawsze Danielem. Jego stęsknione serce i wzrok zawsze były skierowane w kierunku swojej ojczyzny i ku Jerozolimie. Modlił się do swojego Boga (Dan. 6:10-11). Jest to nauką dla nas. Chociaż żyjemy w tym nieprzyjnym świecie, a wszystkie głosy i obrazy podsycają tę naszą starą naturę, patrzymy zawsze na Jezusa wodza naszego (Hebr. 12:1-2). Oczekujemy naszego wybawienia (Rzym. 8:2). Dobrą receptę znajdujemy w Gal. 5:16-17: „Według Ducha postępujcie, a nie będziecie pobłażali żądzy cielesnej. Gdyż ciało pożąda przeciwko Duchowi, a Duch przeciwko ciału, a te są sobie przeciwne, abyście nie czynili tego, co chcecie” (NP) – DN-3212.

Następna zmiana imienia dotyczy Ananiasza. Otrzymał imię Sadrach. To imię, podobnie jak zmienione Daniela, było anty. Miało to znaczyć ‘zamiast’, czyli ‘zamiast Boga’. Szad był bóstwem w Babilonie. Miało ono przypominać imię Boże. SchaDáj (Szadaj) znaczy Wszechmogący (1 Mojż. 17:1; 49:25). W chaldejskim Szad znaczy też ‘piersiasty’ lub ‘niszczyciel’. Drugi człon tego imienia Szadruk „Drak”=Drag znaczy ‘delikatność’, ale negatywną cechą tego imienia jest też miękkość, tchórzliwość, zniewieściałość (1 Kor. 6:9). Imię jest synonimem charakteru. Takie cechy prowadzą do zupełnego zepsucia, do upadku i niemoralności. Sytość chleba i obfitość pokoju może doprowadzić do upadku (Ezech. 16:49).

Zwalczyć taki stan można kierując się nauką świętego Piotra, 2 Piotra 1:5-7: „I właśnie dlatego dołóżcie wszelkich starań i uzupełniajcie waszą wiarę cnotą, cnotę poznaniem, poznanie powściągliwością, powściągliwość wytrwaniem, wytrwanie pobożnością, pobożność braterstwem, braterstwo miłością” (NP).

Innym niebezpieczeństwem, które mieści się w charakterystyce tego członu „Drak” jest niedostrzeżenie różnicy pomiędzy dobrem a złem. Granica się zaciera. Gdzie granica nie jest pilnowana, może wtargnąć nieprzyjaciel i uczynić ogromne spustoszenie (Przyp. 25:28). Kto nie pilnuje samego siebie, jest wystawiony na takie niebezpieczeństwo (1 Tym. 4:16).

Ananiasz nie stał się jednak Szadrachem. Nie uląkł się przed Nabuchodonozorem (Dan. 3:16-17). Pozostał on tak, jak przedstawiało to jego prawdziwe imię, „w ochronie Najwyższego” (Psalm 91:1-2).

Imię Miszaela zamienione na Mesach. W jego prawdziwym imieniu drugi człon, jak już mówiliśmy, może oznaczać ‘wyciągnięty z wody’, ale i też z dołu i błota (Psalm 40:3). ScháKh, czyt. Szach (z imienia MeJScháKh), to babilońskie bóstwo wód, ale również bóstwo nierządu. Stąd analogia do Obj. 17:1,15. To ‘anty’, czyli zamiast tego imienia Miszael Meszach jest w tym, że stara natura byłaby skłonna wciągnąć nas do tych samych wód, lub błota, z których zostaliśmy wyciągnięci –

DN-3217.

Te wody babilońskiego bóstwa ScháKh (Szach) mogą prowadzić tak do cielesnego, jak i duchowego wszeteczeństwa (Gal. 5:19, 1:7-9). „Jawne zaś są uczynki ciała, mianowicie: wszeteczeństwo, nieczystość, rozpusta, Bałwochwalstwo, czary, wrogość, spór, zazdrość, gniew, knowania, waśnie, odszczepieństwo, zabójstwa, pijaństwo, obżarstwo i tym podobne; o tych zapowiadam wam, jak już przedtem zapowiedziałem, że ci, którzy te rzeczy czynią, Królestwa Bożego nie odziedziczą” (NP).

Gal. 1:7-9: „Chociaż innej nie ma; są tylko pewni ludzie, którzy was niepokoją i chcą przekreślić ewangelię Chrystusową. Ale choćbyśmy nawet my albo anioł z nieba zwiastował wam ewangelię odmienną od tej, którą myśmy wam zwiastowali, niech będzie przeklęty! Jak powiedzieliśmy przedtem, tak i teraz znowu mówię: Jeśli wam ktoś zwiastuje ewangelię odmienną od tej, która przyjęliście, niech będzie przeklęty!” (NP).

Miszael jednak pozostał wierny swojemu Bogu i wraz ze swoimi towarzyszami odpowiedział Nabuchodonozorowi: „Bogów twoich chwalić, i obrazowi złotemu, któryś wystawił, kłaniać się nie będziemy” (Dan. 3:16-18).

Również i Azariasz, ostatni z wymienianych tutaj towarzyszy Daniela, zmuszony był nosić brzemień obcego imienia. Ten, który swoim imieniem Azariasz (hebr. AZaR'JaH) głosił, że tylko Pan Jahwe jest jego pomocą, teraz w obcym kraju został nazwany Abed-Nego, czyli Sługa Nego. Nego to babiloński bożek blichtru i okazałości, otaczający się blaskiem. Nego znaczy też świetlisty. Objawia się w tym jeszcze jedna cecha charakteru Babilonu, zewnętrzny blask i zewnętrzna świetność.

Mistyczny Babilon symbolizowany przez niewiastę (Obj. 17:4) jest dokładnym odbiciem starego Babilonu. Niewiasta ta obleczona była w purpurę i szkarłat, ozdobiona złotem, drogimi kamieniami i perłami. Wszystko to przykrywało jej wewnętrzną pustkę i brzydotę. Pycha i wyniosłość zawsze rozwija w sobie ziarno upadku (Dan. 4:30; Przyp. 16:18).

Takie usposobienie, aby zabłysnąć przed innymi, znajduje się w naszej starej naturze i może się stać prawdziwym zagrożeniem, jeśli nie będzie zwalczone. Przeciwnie, takiego mamy o sobie być wyrozumienia, jakie było w Chrystusie Jezusie (Filip. 2:5; Rzym. 12:16).

Azariasz nie przybył do Babilonu, aby tu zabłysnąć. Jego Bóg dozwolił na to, aby był tu przyprowadzony i doświadczony. Azariasz nigdy nie stał się Abed-Negiem. Nie uznawał okazałości Nego. On służył swojemu Bogu i Jego chwalił. Azariasz wraz z Ananiaszem i Miszaelem wolał wybrać ognisty rozpalony piec niż upaść przed obcymi bogami (Dan. 3:16-20).

Noitzen Dabhar
R-
„Straż”

Myśli wybrane z zeszytów „Dabhar Notizen” 3195-3220/1998
„Prorok Daniel”, Część III

Z niemieckiego tłumaczył Henryk Kawała

1 Karkemisz - starożytne miasto położone w dzisiejszej wschodniej Turcji, w prowincji Gaziantep na granicy z Syrią. Najbliższym współczesnym miastem jest Dżarabulus po stronie syryjskiej. W Turcji w pobliżu kompleksu ruin położona jest wieś Kargamiş (przypis Red.).